Ч. 93. Четвер 12 мая (29 цьвітня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гаусмана 9 і в ц.к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З ради державної. — Бувший міністер про політичну ситуацию — Новий король Анґлії.

В дальшім ході вчерашного засіданя палати послів в дискусиї над справою реформи реґуляміну промавляв презес польского Кола др. Ґломбиньский і заявивши, що Коло польске буде голосувати за реформою, відпирав закиди роблені Полякам попередним бесідником п. Евг. Левицким. — П. Крамарж заявив, що его сторонництво есть за реформою, однако не в такім виді, як предкладає правительство. По промовах пп. Стояна і Рибара наради перервано і приступлено до дальшої дискусиї над наглячим внесенєм в справі будівель університетских у Відни, Празі і Берні. Промавляв перший міністер просьвіти ґр. Штірґк, котрий впевнив, що правительство прихильно відносить ся до справи, відтак п. Колесса, котрий домагав ся утвореня руского університету у Львові. По промові ческого аґрарця п. Веліха дискусию перервано. — Міністер оборони краєвої ґен. Ґеорґі відповів відтак на ряд інтерпеляций.

По відчитаню внесень і інтерпеляций засіданє закрито, а президент назначив слідуюче на пятницю рано.

Бувший ческий міністер-земляк Прашек говорив в неділю в ческім окрузі Вшетат на вічу виборців про політичну ситуацию.

Чехи — говорив — не можуть бути дуже вдоволені політичним білянсом послідної сесиї палати послів, бо позиция „успіхи“ виказує сильне „minus“. Стоїмо і дальше на тім, що ческий нарід мусить дістати рівнорядне заступство в правительстві.

Послідні необовязуючі переговори між поодинокими політиками в справі язикової квестиї в Чехії викликали тепер велике заінтересоване а вість про дальші переговори викликала в ческім таборі навіть певну нервозність. Можемо однак заявити, що були то лиш необовязуючі переговори, по котрих не много сподіваю ся на будуче. На всякий випадок чеські посли мусять заздалегідь порозуміти ся в справі згідного поведеня в язиковій квестиї. Коли Німці з Чехії думають, що ми хочемо евентуальними концесиями окупити перерванє їх обструкциї в ческім соймі, то грубо помиляють ся. Ся справа для нас уже тепер цілком ясна.

Відтак обговорював бесідник поведенє ческих радикалів в Славяньскій Униї та заявив, що їх поведенє і виступленє з Униї треба осудити і що они були тими, що вносили незгоду в ряди Униї.

Передвчера рано відбула ся в Льондоні проклямация нового короля Анґлії при захованю старого церемоніялу. Площу перед палатою справедливости обставлено шпалерами войска. Величезні товпи публики залили улиці, стояли в вікнах, на бальконах, терасах і дахах. Коло муру, що окружає парк, стояла королівска пара з дітьми та иншими членами королівскої родини і приглядали ся церемонії, але публика не зауважала їх.

Перед палатою справедливости в „City“ розіпняли шовковий шнур на памятку воріт, котрі там колись стояли. На границиї „City“ станули льорд майор і инші достойники та трубачі „City“. Пунктуально в означенім часі прибули з другої сторони міста кінні герольди і попросили льорда майора, щоби пустив їх до „City“ в цїли проклямованя нового короля. Льорд майор здоймив шнур, відтак знов его перевісив і з иншими достойниками прилучив ся до походу герольдів, котрі перед біржою і в инших центрах „City“ проклямували князя Валії, Юрия, королем Анґлії. Вкінци відчитано

Буря.

З словіньского — Ґабр. Прайсової.

(Дальше).

Задля милих слів Юрия жаль стало обачній Катрі молодого свого сусіда, що сидів на невидатнім господарстві. Она чей ясно висказала ему свою гадку, длячогож мала его ще засмучувати відмовою такої дрібної сусідскої прислуги? З вдоволеною усьмішкою, що прогнала з єї грудий попереднє огірченє і котрої ніхто не міг добачити, віддала Юриєви візок з дитиною, помогла відтак перенести его через поріг, подякувала ему сердечно і пожелала рівночасно „доброї ночи“.

Двері за Катрею вправді не замкнули ся, але она згубила ся в темноті компати, так що зовсім не було єї видко — лише притишений спів, яким присипляла знов ворушачу ся дитину, звучав з темної комнати.

— Aja. tutaja. haja pupaja — доносило ся до уший Юрия, але то вже не відносило ся до него, его попращала вже Катря словами „добра ніч“.

— Добре їй говорити „добра ніч“, коли не має для него навіть па стілько чувства, щоби сказати: „Зажди, я засьвічу, посидь трохи у нас“. А не має нікого дома, сидить одна як палець, а не хоче, аби він лишив ся в єї хаті, доки не верне єї челядь!..

Жебрака не лишила би так перед самим дощем під дверми і не відсилала би его до дому. Правда, она сама своя пані і може робити, що їй захоче ся, але замість доброго слова, закидала ему, що его посілість лиха, що у него земля тяжка і лук нема...

Юрий закусив зуби і здавало ся, немов би дві передчасні каплі дощу упали ему параз в очи...

— Ех, що там! — скрикнув піднїсши голову — зажди лише, більше вже ти мене тут не побачиш! Нехай задержить для себе свої хороші луки і червоні лиця... До того она і так вдовиця...

Юрий уломив галузку, яка впала ему в руку, і почав злістно січи нею воздух. Єму зробило ся тяжко і незвичайно горячо... На протилежній горі блищало кілька огників, на їх вид зайшли его очи сльозами. В тій хвили обхопила его велика зневіра.

Всьо на сьвіті таке пусте і обманчиве, навіть ті сьвяточні огні запалені людьми лише про око.... Що таке той огонь?... Спалахне, поблищить яку хвилю і нараз нічого з нею!... А пісні, а стріляне, яке він так любив!... Залунає в горах — прогомонить і також сліду по тім не останесь.... Всьо таке пусте, житє людске також... Чоловік мучить ся, не зазнає на сьвіті ніякого добра, а коли вирине найкрасша надія, нагло щезає.... таке ціле житє людске!

В тій хвили нагадав собі Юрий зі смутком милий образ. Пригадав собі, як він вернувши з войска, побачив повдовілу Катрю, що від вчасного рана до пізного вечера господарила на своїм обійстю і старала ся удержати всьо в ладі. Він знав єї від малої дитини, хоч не товаришував з нею, бо она була о два роки старша від него і він з своїм розумом не міг рівняти ся з нею. Катря була наймолодшою з трех відданих дочок Кочеби і хоч за волею родичів муж Катрі, Прож, пристав на ґрунт, то ніхто не називав загороди і мужа Катрі Прожа инакше, як лиш Кочебою.

Родичі Катрі перенесли ся на житє до своєї найстаршої дочки, бо на єї мужа, що з кождим днем чим раз більше запивав ся вином, не можна було в нічім спустити ся. Наймолодшою Катрею родичі ніколи не журили ся, они і цілий сьвіт знали єї як рішучу і самостійну дівчину і говорили:

— Она така як мужчина і дасть собі сама раду.

І Катря доказала, що так є справді; їздила сама на торг до міста і повозила кіньми і сама всім орудувала; коли була горяча робота, она покінчивши домашну роботу, помагала косити, орати або волочити. Єї голос був глубокий і сильний, так що чути єї було здалека, коли співала. а свистати і гойкати уміла як кождий мужчина.

Але мимо того всего Юрий не бачив в сильній, але дуже хорошо і рівно збудованій Катрі нічого більше, як лиш слябу опущену женщину, котрій все дуже радо при кождій роботі помагав. Ах, она й не здогадувала ся, кілько жерел справив він сеї весни пізним вечером або рано перед всходом сонця на єї лу-

проклямацию перед палатою St. James, а кінцеві слова проклямациї, „Нехай Бог стереже короля!“ повторила товпа з запалом. Музика заграла національний гимн, котрий співала також публика. Коли в однім уступі проклямациї згадано про смерть короля Едварда, всі здоймили капелюхи і лишили ся так аж до кінця відчитуваня проклямациї. Торжество закінчено сальвами з моздірів.

Новий король як молодший син Едварда не був зразу признаначений на будучого володаря Великої Британії. Але се не богато вплинуло на спосіб єго вихованя, бо він образував ся разом з своїм старшим братом. Оба брати дуже любили ся і разом все перебували. Юрія уважали спосібнійшим від старшого брата. Мав він велике замилуванє до маринарки і далеких подорожий. Се й було причиною, що і єго висилаио з ріжними місиями до кольоній. Юрий V. то перший англійский володар, що особисто пізнав майже всі заморскі кольонії Великої Британії. За те не має він так докладних відомостий справ европейских держав, як єго батько.

Юрий уродив ся в Льондоні дня 3 червня 1865 року. Діточий вік перебув в товаристві свого брата. В 12 році житя разом з братом вступив як кадет до маринарки і служив на корабли „Британія“. В службі поводили ся з обома королевичами зовсім так само як з иншими рівної їм войскової ранґи — одиноким їх привилеєм була приватна спальня. Службовий реґулямін був строгий: дуже раннє вставанє, примусова купіль в морю, молитва, сніданє і тяжка муштра до обіду. По обіді година спочинку і знов муштра і обовязкові шпортові вправи на суші. Відтак наука і пів до 10 вечером спочинок.

В 1879 р. оба королевичі перебували цілий рік в західних Індиях. Вернувши до Анґлії, вибрали ся по 3-місячнім відпочинку в велику подорож до Австралії, Китаю і Япану, вертали через Сінґапоре, Цейльон і Суез, по дорозі звиділи Єгипт і Грецию. В р. 1882 були оба кілька місяців в Льозанні, щоби научити ся добре французскої мови. В 1883 р. перший раз розлучили ся оба брати. Старший удав ся до Кембриджа, молодший лишив ся при маринарці, хоч родина не дуже була за тим, бо він (як впрочім многі визначні мореплавці, м. и. славний адмірал Нельзон) діставав сильних атаків морскої хороби.

В 1892 р. помер старший брат на інфлюенцу. Тоді Юрий з пієтизму для брата заручив ся а відтак і звінчав ся з пареченою помершого брата княжною Марисю Тек. Довший час студиював він на університеті в Гайдельберзі, головно німецку мову. Разом з жінкою відбув подорож по Австралії, Канаді і Індиях. Королева Мария від ряду столїть перша уроджена в Англії княгиня, котра засідає на королівскім престолі. Тішить ся она в Англії великою популярностию, одідиченою по матери, котра дала гарбуза Наполеонови III. і вийшла замуж за гарного але небогатого сина віртемберґского князя Александра.

Король Юрий V. визначає ся властивою Кобурґам пильностию і роботячостию, він майже цілковитий абстинент, від батька ріжнить ся тим, що любить много читати і приязно відносить ся до жіночого руху, про який померший король навіть чути не хотів.

Новинки.

Львів, дня 11 мая 1910.

— **Краєва Рада шкільна** затвердила вибір о. Мариана Крушельницкого на духовного члена гр. кат. обряду до окружної Ради шкільної в Чорткові; затвердила Ореста Авдиковича, дійстного учителя рускої гімназиї в Перемишли в званю учительским і надала єму титул професора, — іменувала в школах народних: о. Вас. Чекановского учителем гр. к. релїгії при 5-кл. школі муж. в Гусятині; Йос. Мархевича учителем і Евг. Залїтачівну учителькою 4-кл. школи в Жовтанцях-Середсїлю; управителями 2-клясових шкіл: Кар. Каля в Васильківцях; Ігн. Марака в Росохачи; Роз. Корженьовску в Ясенові пільнім; Олену Марклївну в Вовчугах; Ем. Цуприківну в Куропатниках; — учителями і учительками 1-кл. шкіл: Пет. Когута в Пнові горішнім, Ал. Гапоновича в Жабю Слупейці; Каз. Райсівну в Любши; Олену Скальску в Мощеници.

— **Справи особисті.** Президент гал. ц. к. Дирекциї почт і телеграфів, Ришард Вопатерні повернув з Відня і обняв урядованє.

— **Репертуар руского театру в Чернівцях** в міскім театрі, під дирекциєю Йосифа Стадника.

В четвер, 12 с. м. бенефіс хору „Чорноморці“, народна оперета в 3 діях по Кухаренку.

В пятницю, 13 с. м. представленє на добродійні цїли, „Галька“ опера в 4-ох діях Монюшка.

— **Похорон короля Едварда VII.** Англійский віцеконсуль у Львові п. Роман Залозецкий подає до відомости: Після урядової вісти, яку одержав англійский консулят у Львові похорон помершого короля Едварда відбуде ся в слїдуючу пятницю дня 20 мая у Віндзорі. З нагоди смерти короля складали кондоленциї в консуляті консулї німецкий, росийский і даньский.

— **Відгомін зелїзничої катастрофи.** Перед кількома тиждями відбула ся в краєвім суді торговельнім у Львові розправа против зелїзничого скарбу о відшкодованє для антикаря Евгена Бара, котрого син Володислав, ученик VI кл. гімн. погиб в липни 1908 р. наслїдком зелїзничої катастрофи на янівскім шляху. В сих днях трибунал видав вирок, котрим признав п. Барови 61.000 К відшкодованя. В судових кругах сей вирок викликав живе заінтересованє, бо се перший раз суд признав так велике відшкодованє за біль душевний.

— **Огні.** Як раз в само полудне наспіла вість що ціле місто Перемишляни стоїть

ки, аби їх лїпше наводнити! Недавно загородив їй потайки кусень плота — а раз знов біг як шалений малий хлопець, аби виратувати двоє єї курят, що топили ся. Тепер же ходив кождого дня, аби удержувати в порядку жерело, з котрого ішла вода до Катриного водопроводу і без єго помочи жерело було би майже забило ся. Того не робив він очивидно задля себе, бо у него дома напували худобу з кирниці на подвірю...

Задля Катрі занедбував своє власне ґаздівство; не одно у них, на що батько дармо вказував, ждало на єго пильні руки. Бочка на капусту розїхала ся, дошка коло кирниці лежала криво, так що вже годі було що на нїй поставити, криша аж просила ся, аби єї полатати, при окапі не було відпливу і всьо то мусіло ждати задля глупого єго стараня коло Катрі!

Чого на неї старати ся? За мужем не плакала, журби і біди не знала, сияла здоровлем, а єї гордість так виросла, що она може зуміла би бідність топтати ногами! І що єму впало до голови, аби на неї старати ся?

Отець глядав для него вже від Різдва суджену; предкладав то одну то другу, але про Катрю нїколи не згадував. Отець був розумний чоловік, він знав, що єму личить і не думав о дурницях. Впрочім Катря була вдовицею, котрої він навіть за цїну цїлого Кочебового ґаздівства не повинен би котіти!

При тих гадках виросла Катря в Юриевій уяві аж до нескінчої сили і величини. Єї повні, румяні лиця видались єму в єго очах твердими і мужескими... То не була женщина, а сильний мужчина і Юрий був переконаний, що він єї не хоче, навіть хоч би она мала цїлу Каринтию.

* * *

Спершу росив на землю спокійний, благодатний дощик, успиляючи ніжно природу, але сон для неї не приходив.

Катря, приспавши дитину співом, вийшла знов перед двері. Воздух видав ся їй горячий і душний, ні один вітрець не порушав ся і не оживляв єго. Небо вкривала непроглядна верства хмар, лиш далеко на овиді зібрала ся громадка білих сніжних хмарин в малім синім кутику, звідки саме вихиляв ся срібний серп місяця. Він щез майже в однїй хвили за спішачими хмарами, але Катрі той вид незвичайно подобав ся. Сьвіт навіть такий спокійний і сумний як тепер, подобав ся їй, бо она знала, що вскорі розжене пітьму прехороша зьвіздиста ніч, а відтак сияючий день розвеселить людий. Так, тут у них хорошо, яке щастє, що єї ніхто не забрав з тих гір, так як єї сестри...

Катря уважно приглядала ся послїдним двом ватрам, які ще на верхах горіли. Они осліплювали очи і видавало ся, немов би всьо в природі здержувало віддих, аби лиш ватри, далеко видні, могли як найдовше горіти. Звичайно так розумну Катрю обхопили нараз дівочі, майже дитинні чувства. Зробилось їй так солодко на серци як ще нїколи, весело і радістно, так свобідно і ясно, як колиб не мала ніяких инших споминів і ніяких инших гадок крім тих, що Бог так гарно устроїв житє для людий на земли. В єї серци росло чувство щастя так дуже, що Катрі майже голова від того закрутила ся...

— Боже! Алеж то горячо! — шепнула, стараючись насильно стямити ся і вернути до дійстности. Здавалось їй, що єї тисне полотняний кафтаник і она розпняла єго під шию, також і голова видала ся їй тяжкою і она скоро здоймила з неї хустину, а навіть скручену на голові косу розвязала і зсунула. Що з нею діяло ся?... Напав єї такий заворот голови, немов би єї хто приглушував або зачарував. Чейже стара вандрівна жебрачка не мала злих очий?

В тій хвили перерізала червонаве небо ярка блискавка, а за нею покотив ся глухий гуркіт грому.

— Боже заступи! — перехрестила ся Катря, котра була так зворушена, що наляка ла ся грому, на який звичайно зовсім не зважала. Пішла до комнати і засьвітила лямпку, яку поставила на вікно; але на дворі зірвала ся така буря, що лямпка зараз погасла.

— Кара Божа! — зітхнула, засьвічуючи на ново лямку в куті комнати. — Для дурниці челядь розбігає ся і треба сидіти самій. — Тепер гнївало єї, що не задержала на хвилю у себе Юрия.

— Видко було по нім, що був би радо лишив ся, а така непривітна година скорше минає, коли хто є в хаті.

Катря присіла при візку на низькім стільци і з привички легко єго колишучи, почала збирати гадки та тихо приспівувала, постановивши собі думати лише о дитині. Який то хороший і милий вид був, коли великий Юрий тягнув візок з малим Тольком. Але чого о тім думати, мужчини так рідко роблять що доброго... лїпше гадати о чімсь важнїйшім... „Коби лиш упав добрий дощ, то не шкодило би, два дні не можна буде сяк чи так нїчого робити, а хто знає, чи наймити не лишать ся і через ві второк на долинї, бо ві второк ярмарок. Менї би треба також на ярмарок, потрібую ложок і давно вже хотіла я купити кілька образів до хати... аби було привітнїйше вступити...“

Катря поглянула в кут за стіл і инші гадки прогнали лише що висказані. Она уявила собі, як високий, кучерявий Юрий, без капелюха на голові сидів би смирно там при столї... Всьо, що було в нім смирного і ніжного, як у якої женщини, подобалось їй найлїпше. Хоч він був три роки при войску, не було в нім нїчого бундючного, неприличного. Лиш коли підняв ся і випрямив ся, грало в нім молоде житє, коли сидів, видавав ся старшим, приємнїйшим.

(Конець буде).

в огни а всі державні будинки загрожені. Зі Львова поїхали на ратунок окремим поїздом зелїзнича і міска сторожа пожарна зі всіма приладами ратунковими. Подібний великий огонь навістив був се місто дня 25 серпня 1899. — В селї Загірю Хржанівского повіта згоріло минулого тиждня 12 загород селяньских. Шкода по части обезпечена виносить 30.000 К.

— **На науку ремесла до Відня** вислала вчера „Руска бурса ремісьнича і промислова у Львові“ 11 хлопців селяньских і маломіщаньских. Висланї хлопці будуть вчити ся: 4 кравецтва, по 2 столярства і ковальства, а по 1 шевства, бляхарства і токарства. Коли ся перша висилка удасть ся, именно коли хлопці привикнуть до тамошних звичаїв і майстри будуть з них вдоволені, буде бурса від часу до часу знов хлопців до Відня висилати за каждоразовим попереднім оповіщенєм що до услівя, на яких віденьскі майстри приймають хлопців на науку.

— **Самоубийство.** В неділю вечером відобрав собі в Самборі житє вистрілом з револьвера 30-лїтний складач друкарский, Мариян Махальский, котрий свого часу застрілив був тамошного кравця Фіхтельберга. В падолисті м. р. трибунал судиів присяжних увільнив его, але від тої пори він попав був в задуму, переходив майже що дня коло склепу, в котрім убив чоловіка та споглядав стовпом на склепові шиби. Кажуть, що Махальский вернув був в послїдних часах з Монте Карльо, де єму не щастило ся і в неділю вечером около 10 год. відобрав собі житє тим самим револьвером, котрим застрілив Фіхтельберга.

— **Обікража п. Намістника.** Минулої суботи вечером, коли п. Намістник др. Бобржиньский виїзджав до Відня, вкрадено на двірци з помежи пакунків п. Намістника, які слуга привіз на дворець якусь шкіряну торбу, в котрій знаходили ся річи малої вартости. Ся незвичайно велика для Львова подія подала новинкарям деяких львівских газет догідний материял до сензацийних вістий. Так розпущено в однїй хвили чутку, що в украденій торбі знаходили ся дорогі ордери, в яких п. Намістник мав станути перед цісарем. Ордери ті мали представляти вартість 3.600 К. Після иншої версиї були в нїй якісь важні акти, між котрими також і справа именованя управителя поліциї, радн. Райнлєндера; після другої якісь шифровані (!) документи і сам ключ шифровий, наконець після третої навіть руско-польска угода. Коли вже й при такій нагоді не може обійти ся без всіляких притиків, то новинкар „Przeglad-a“, як пристало на „джентльмена в рукавичках“, видумав гарну байочку. Отже після него не „руско-українські гайдамаки вкрали“ торбу п. Намістника, лиш українські радикали зробили заговір, захльороформували намістниківского слугу, вкрали валізку, вложили до аероплану, і один із найзнаменитших авіяторів українских полетів сейчас до Берлина зі скоростию 200 кільометрів на годину, щоби там віддати ту польско-руску угоду, кому належить, в цїли енерґічного противдїланя, бо тоді радикали і всїлякого рода аґітатори не мали би з чого жити в Галичині.

— **Дрібні вісти.** Звичайні засїданя головного виділу „Руск. Товариства педаґоґічного“ у Львові будуть відбувати ся по мисли ухвали виділу з дня 9 мая 1910 р. постійно що тиждня в середу о 6 год. по полудни. — В Белзі в сали „Народного Дому“ відбуде ся дня 16 с. м. о 12 год. віче господарске. — В Оршівцях на Буковині ухвалила тамошна рада громадска 15 голосами против 3, щоби від січня 1911 р. не було в селї ані одної коршми. — В Ярушицях, стрийского повіта, прирекла тамошна громада без вимки, старі і молоді торжественно не пити горівки. Внаслїдок того місцевий коршмар виніс ся із села а на місци коршми має тепер станути школа і каплиця. — При копаню фундаментів під будову дому при ул. Замарстинівскій ч. 11 викопано вчера 17 людских кістяків. Судово-лїкарска комісия орекла, що ті кістяки лежали вже від віків в земли. — В Тржцяні коло Ряшева, в дворі бар. Хрістіяні породила якась служниця дитину з двома головами. Друга голова була замість ніг а ніг зовсім не було. — В каварни „Орфеум“ у Львові випив вчера якийсь гість всїляких напитків за 144 кор. а відтак не заплативши щез. Двоякий виходить з того доказ: або у того гостя якесь горло безмірно глубоке або ціни напитків в тій каварни безмірно великі.

Телеґрами.

Відень 11 мая. Кн. Леопольд баварский з женою і кн. Конрад прибули нині рано з Монахова і поїхали до Шенбруна, де їх приймив Цісар. Рівночасно були там архікн. Франц Сальватор, архікняг. Мария Валєрия і Августа та кн. Юрий баварский, щобу тут попращати ся з Цісарем перед від'їздом до Будапешту взглядно до Босни.

Відень 11 мая. Єго Вел. Цісар приймив в полудне анґлїйского амбасадора на окремій авдиєнциї. Амбасадор зложив Цісареви подяку анґлїйского короля за кондолєнцию, присланy з нагоди смерти короля Едварда.

Сераєво 11 мая. Вість, що Цісар наміряє приїхати до Босни, розійшла ся вчера дуже борзо по місті і зробила велике вражінє. Цісар буде мешкати в старім конаку, котрий вже приготовляють.

Константинополь 11 мая. Після урядової депеші валїго з Косова праве крило і центрум войска машерувало до Будакова, побило повстанців і виконало маневр, щоби заступити їм дорогу до Црнлєво. Праве крило получило ся з відділом висланим до Лїплїян і завело вчера борбу з повстанцями, котрі обсадили горби на півночи і на полудни від Црнолєва. Повстанці потерпіли поражку а войско пустилось за ними в погоню. В Пріштині панує спокій.

Петербург 11 мая. Часописи аж нині доносять, що під поїздом, котрим їхав президент Думи Ґучков, вибухла в Юзівці бомба, не наробила однак більшої шкоди.

Ціна збіжа у Львові.

дня 10-го мая:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	12·—	до	12·20
Жито	7·80	„	8·—
Овес	7·—	„	7·30
Ячмінь пашний	6·—	„	6·50
Ячмінь броварний	—·—	„	—·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	13·—
Вика	6·20	„	6·5[illegible]
Бобик	6·50	„	6·80
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	—·—	„	—·—
Конюшина біла	—·—	„	—·—
Конюшина шведска	—·—	„	—·—
Тимотка	—·—	„	—·—

Надіслане.

Краєвий адвокат

Др. Володимир Охримович

провадить тепер адвокатску канцелярию

У ЛЬВОВІ

улиця Асника ч. 1 (ріг улиці Паньскої).

1—3

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).